

Christian De Coninck

# Belaagd

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

# I

Matthew Goris sprong op zijn fiets en reed naar het stedelijk zwembad. Elke week keek hij met veel plezier uit naar de zwemsessies met de Springende Dolfijnen, de zwemclub waarvan hij lid was. Hij vond de naam wel melig en dom, maar daar kon hij niets aan veranderen. De sfeer zat goed en de coach was iemand die van wanten wist. Matthew had zich ontpopt tot langeafstandszwemmer en had een getuigschrift behaald van duizend meter, drieduizend meter en vijfduizend meter. Nu ging hij voor het basisgetuigschrift van redder. Het was altijd zijn droom geweest om later aan de kust een redderspost te bemannen. Maar daarvoor moest hij meerderjarig zijn en over een hoger reddersbrevet beschikken.

Ondertussen vervloekte hij zijn ouders die bleven weigeren een scooter voor hem te kopen. Nu moest hij op deze onstuimige dag tegen de hevige wind optornen en ook nog eens rekening houden met heftige windstoten van rechts, die hem van het fietspad op de rijbaan dreigden te katapulteren. Het hoofd ingetrokken en over zijn stuur gebogen, duwde Matthew de pedalen met veel moeite naar beneden. Gelukkig was het zwembad slechts een vijftal kilometer van hun huis en viel het al bij al nog mee, zeker omdat de weg vlak was.

Net toen hij aan het zwembad aankwam en zijn fiets in de parkeerplaats had vastgemaakt, braken de hemelsluizen open en stonden er binnen de kortste keren overal plasjes water. Hij haastte zich naar binnen, op de voet gevolgd door andere zwemmers die in tegenstelling tot Matthew niet met de fiets waren gekomen, maar door hun ouders werden afgezet.

‘Je bent nat,’ zei Jeremy, een van zijn medezwimmers.

‘Tja, wat wil je? Niet iedereen heeft het geluk dat zijn ouders hem tot aan het zwembad brengen.’

‘Verschil moet er wezen,’ lachte Jeremy en klopte Matthew vriendschappelijk op de rug. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja, natuurlijk. Weet je, dit is geen karwei voor mij. Ik doe het graag.’

‘Ik ook. Anders zou ik niet zo vroeg opstaan om een uurtje baantjes te trekken.’

Beide jongens hadden intussen hun abonnement gescand en liepen door naar de kleedkamer van de zwemclub.

‘Vooruit, vooruit, we hebben niet de ganse dag.’ Hun coach, een gepensioneerd hoofdinspecteur van de politie die ooit nog een gouden medaille had veroverd op de World Police and Fire Games in Calgary, klapte geënerveerd in zijn handen. ‘Omkleiden, douchen en badmuts op!’

‘Het is zaterdag, coach. Ons niet opjagen,’ zei Jeremy.

De coach, Marcel De Vos, stapte op hem af.

‘Als je niet zorgt dat je snel aan de rand van het zwembad staat, mag je de hele sessie langs de boord op en neer stappen. Begrepen?’

‘Ja coach.’

Jeremy haastte zich en was nog nooit zo snel klaar geweest. Matthew moest erom lachen, maar Jeremy porde hem aan.

‘Kijk, Robbe is weer down. Wat is dat toch met die kerel? Nooit eens een opgewekt gezicht. Het is duidelijk dat hij problemen heeft.’

‘Ja, Jerre, maar als hij er met niemand wil over praten, dan kunnen we hem ook niet helpen,’ antwoordde Matthew.

‘Heb je hem al aangesproken?’

‘Ja, maar zonder echt aan te dringen.’

‘Je zou het moeten doen, Matti. Jij bent daar zo goed in. Jij kunt zo’n kerels doorgronden.’

‘Ik ben geen opvoeder of psycholoog, hoor.’

‘Nee, maar je hebt wel je *puppy eyes*, en wie die eenmaal ziet is verloren en vertelt je alles.’

‘Ja, ja, ja,’ lachte Matthew. ‘Ik zal het na de zwemsessie misschien nog eens proberen.’

★ ★ ★

Na de zwemtraining waren ze allemaal pompaf. De coach had er de zweep opgelegd: het was niet genoeg dat ze baantjes trokken, ze moesten dit ook aan een zekere cadans doen. Na het douchen duwde Jeremy Matthew naar Robbe toe. Matti zuchtte, maar koos een plaatsje naast Robbe.

‘En? Hoe is het geweest? De coach heeft ons laten afzien vandaag.’

‘Ja.’

Matthew trok zijn zwembroek uit en droogde zich af.

‘Is er iets, Robbe? Je weet dat je altijd bij mij terecht kan en dat ik je altijd zal helpen.’

‘Ik weet het, Matthew. Jij bent een van de weinigen hier die tegen mij spreekt. Ook op school heb ik weinig contacten.’

‘Dat komt omdat je ouder bent dan wij, Robbe. Sommige zwimmers kijken daar tegenop.’

‘Ik kan er toch ook niet aan doen dat ik al tweemaal ben blijven zitten?’

‘Maar waarom kom je nog steeds naar hier. Heb je op de hogeschool dan geen zwemclub?’

‘Waarschijnlijk wel, maar hier ken ik de jongens, daar niet. Is het erg dat ik hier nog kom?’

‘Nee, helemaal niet, maar als je nu meer contact zou zoeken, dan zouden er zeker andere studenten zijn die je helpen met groepswork, taken en dergelijke meer. Het komt erop aan

dat je het vraagt. Niet iedereen zal jou spontaan hulp aanbieden.'

'Dat weet ik, en ik vind het tof dat jij het wel doet.'

'Ik zeg het nogmaals: als er iets is waarmee ik kan helpen, laat het maar weten.'

'Bedankt, Matthew.'

Matthew kleedde zich verder aan, legde zijn natte zwembroek in het badlaken en vouwde alles mooi dicht. Hij stak het in zijn sporttas, maakte nog een praatje met Jeremy en verliet de kleedkamer. Hij stapte naar zijn fiets en zag Robbe aan de deur van het zwembad wachten.

'Ben je nog niet weg?'

'Nee, euh... ik wachtte op jou.'

'Oké, waarvoor?'

'Kom je vanmiddag naar mij thuis?'

Matthew dacht na. Hij zou nu naar huis gaan, zijn huiswerk maken en eten. In de namiddag had hij afgesproken om met vrienden te gaan paintballen. 'Ik kan om vijf uur. Past dat?'

'Ja, het maakt niet uit. Vijf uur is goed.'

'Dat is dan afgesproken, tot straks,' antwoordde Matthew en sprong op zijn fiets.

Nu het wind in de rug was, was die verdomde wind gaan liggen! Op zijn dooie gemak fietste Matthew naar huis.

★ ★ ★

'Komen eten!' riep Sacha onderaan de trap. Ze had haar rug nog maar net gedraaid of Stijn zat al aan tafel, zijn mes en vork in de aanslag.

'De kinderen kunnen je ook nooit verslaan. Heb je dan geen schaamte?'

'Nee,' antwoordde Goris lachend. 'Ik moet er als eerste zijn of ze eten ook mijn bord leeg.'

‘Je zou je eigen eten moeten afstaan aan je kinderen? Doe eens normaal, slokop.’

Matthew en Léa kwamen ook aanschuiven.

‘Ik ben klaar met mijn huiswerk,’ zei Léa.

‘Goed zo, schat,’ zei Stijn terwijl hij Matthew indringend aankeek.

‘Ik nog niet. Dat verdomde Frans, hé.’

‘Je maakt toch vorderingen?’

‘Ja, dat wel, maar ik moet een tekst vertalen met als titel: *Les réticenses de Prétoria*. Ik heb daarnet zelfs de titel moeten opzoeken. Het begint dus al goed.’

‘En wat wil het zeggen?’

‘De terughoudendheid van Pretoria. Het gaat over de apartheid.’

‘Dat is ook geen recente tekst,’ antwoordde Stijn.

‘Nee, hij is zeker veertig jaar oud, maar hij is geschreven door een Franse filosoof die, volgens de Slons, mooie en pertinente woorden gebruikt.’

‘Ik vind het niet oké dat je je leraar Frans de Slons noemt.’

‘Ik heb dat niet bedacht, paps. Dat is al jaren haar bijnaam, omdat ze er zo onverzorgd bijloopt: lang haar waarin je als je het uitknijpt frieten kan bakken, altijd slobbertruien en pofbroeken. Groener dan dat kan niet,’ zei Matthew.

‘Het is toch niet verkeerd om een groen imago te hebben?’

‘Ze doet maar, maar het is niet mijn ding.’

‘Wat is je ding niet?’

‘Dat groene gedoe. Als je hen laat doen, katapulteren ze ons terug naar het stenen tijdperk: geen fossiele brandstoffen meer, alleen elektriciteit. Maar ze vergeten een ding: waar gaan ze al die elektriciteit halen? Kerncentrales zijn uit den boze, fossiele brandstofketels mogen niet meer. Alleen nog warmtepompen en duurzame elektriciteit, met onbetaalbare energierekeningen tot gevolg. En nog meer mensen die hun verwar-

ming en verlichting niet meer zullen kunnen betalen. Met de fiets naar het werk: hoeveel Vlamingen werken er honderd kilometer van hun huis? Heel veel. We hebben een leraar die elke dag pendelt vanuit Oostende. Met de trein dan maar? Overvolle treinen, voortdurende pannes en veel vertragingen. Nee, paps, laat die groenen maar op hun boerderijtje groentjes kweken.'

'Jij bent rechts-conservatief,' stelde Goris vast.

'Rechts, links, conservatief, progressief, ik laat mij niet vastpinnen op één ideologie. Ik heb mijn eigen mening.'

'Dat is heel goed, Matti. Zo kan je later als je gaat stemmen je mening laten gelden.'

'Dat is de bedoeling, paps.'

Na het eten werkte Matthew verder aan zijn vertaling. Daarna was het tijd om te gaan paintballen. Dat was het hoogtepunt van zijn weekend. Hij was er een kei in: het was al maanden geleden dat hij nog een nederlaag had geleden en dan nog omdat hij uitgedegen was. Zijn vrienden maakten er een erezaak van om samen te spannen tegen hem. Stijn had het allang opgegeven om tegen Matti te spelen. Hij ging alleen nog mee als hij een team vormde met zijn zoon.

Ook ditmaal won Matthew het partijtje met glans. Ze praatten nog even na met een frisdrankje, waarna Matthew op de fiets sprong en naar de Wimpelbergstraat reed. Hij stalde zijn fiets tegen de zijmuur van de oprit en deed hem met de ketting op slot. Matthew belde aan. Een vrouw opende de deur.

'Goedemiddag mevrouw, ik ben Matthew en ik kom voor Robbe.'

'Dag Matthew, kom erin.'

Matthew stapte de rijwoning binnen. De vrouw riep in de traphal:

‘Robbe, je hebt bezoek.’

‘Laat maar komen.’

‘Ga maar naar boven, tweede verdieping, jongen.’

‘Dank u wel, mevrouw.’

Matthew beklom de trap tot de tweede verdieping waar Robbe hem al opwachtte.

‘Je had wel naar beneden kunnen komen, lui vel,’ lachte Matthew.

‘Beter lui vel dan moe vel,’ antwoordde Robbe gevat.

Hij nam Matthew mee naar zijn kamer. Die schrok. De kamer was heel donker, met gesloten overgordijnen en een klein tafellampje op het nachtkastje dat een flauw lichtschijnsel verspreidde, nauwelijks genoeg om iet of wat klaar te zien. Zwart was de overheersende kleur en de muren en kastdeuren waren bedekt met affiches van Siglo XX, de Brassers, Poésie Noire, Untoten, Sex Gang Children, Killing Joke, Siouxsie & the Banshees en Joy Division.

‘Zijn dat popgroepen?’ vroeg Matthew, die geen enkele van de bands kende.

‘Nee, zot, dat zijn gothic groepen.’

‘Je moet wel heel veel van die muziek houden?’

‘Yep, het is mijn levensmotto. Wil je iets horen?’

‘Ja, waarom niet?’ antwoordde Matthew die op het bed ging zitten.

‘Dit is Project Pitchfork met Rain.’

De muziek die uit de boxen weerklonk, viel bij Matthew wel in de smaak.

‘Yeah man, cool,’ zei Matthew.

‘Dit is recent. De posters zijn van groepen uit de vroege gothic. Wat hoor jij graag?’

‘Oh, dat is heel uiteenlopend. Het gaat van Rammstein en Metallica over Pearl Jam, Black Eyed Peas en crooners uit de



jaren zestig, zoals Sinatra en Dean Martin, tot Vlaamse muziek, schlagers inbegrepen.'

'Wow, dat is eclectisch.'

'Inderdaad. Ik sta voor veel open. En nu dus ook voor gothic.'

Robbe kwam naast hem zitten en legde zijn hand op zijn knie, wat bij Matti een onbehaaglijk gevoel uitlokte.

'Ik wil je iets vertellen, maar je moet het wel voor jou houden, oké?'

'Oké.'

Robbe haalde zijn hand weg, tot opluchting van Matthew, en zei:

'Ik word bedreigd en ook nog eens belaagd.'

'Hoezo?'

'Sinds een paar weken krijg ik telefoontjes overdag, 's avonds, 's nachts... Het houdt niet op.'

'En wat wordt er dan gezegd?'

Robbe stond op en pakte zijn smartphone.

'Ze worden automatisch opgenomen met een app. Luister.'

'Ik heb je allang gezegd dat je je dikke neus uit mijn zaken moet houden of er komt een dag dat je geen neus meer hebt. Begrepen, schlemiel?'

Robbe speelde een andere af.

'Wat begrijp je niet dat je je neus uit mijn zaken moet houden. Ik weet dat je met handlangers werkt, schlemiel. Ik ben er eentje op het spoor die te opdringerig wordt. Ik zal hem eens aanpakken.'

'Die is verschrikkelijk, luister.'

'Schlemiel, nu is het over en out. Begrepen? Ik ga je handlanger een geschenk bezorgen waar hij niet van zal bekomen. En dan ben jij aan de beurt. Eerst zal ik je dikke lompe neus afsnijden. Daarna ga ik je moeder en vader aanpakken. Je vader zijn penis afsnijden opdat hij geen schlemielen zoals jij meer op de wereld kan zetten, en je moeder haar borsten zodat ze geen schlemielen meer kan zogen. Hou je neus uit mijn zaken.'

‘Wow, dat is heftig,’ reageerde Matthew. ‘Maar over welke zaken heeft hij het?’

‘Weet ik veel, Matti. Mocht ik het weten, dan was ik er allang mee opgehouden. Ik weet niet wie die kerel is en ook niet waarover hij het heeft.’

‘Je zit toch niet in het drugsmilieu, Robbe?’

‘Nee, wel... euh... ik koop wel eens wat cannabis om een jointje te roken, maar dat is het dan ook.’

‘Heb je ergens schulden?’

‘Nee, natuurlijk niet. Waarom vraag je dat allemaal? Je lijkt wel een flik.’

Matthew schoot in de lach.

‘Tja, de appel zal niet ver van de boom vallen, zeker?’

‘Wat bedoel je?’

‘Mijn vader is directeur van de recherche in Brussel. Hij heeft altijd op moordzaken gewerkt.’

‘Je gaat hem toch niets vertellen?’

‘Zolang jij het niet wilt, niet. Maar ik raad je wel aan om het te doen. Het is duidelijk dat jouw leven in gevaar is, net als dat van een onbekend iemand. Stuur mij die telefoontjes eens door.’

‘Ik weet het, maar ik wil er niemand mee lastig vallen. Aan de andere kant ben ik bang, heel erg bang. Ik kan ze trouwens niet doorsturen, dit is een basic app.’

‘Je valt niemand lastig met zo’n zaak, Robbe. Ik raad je echt aan om ermee naar de politie te stappen. Als je wilt fiks ik een afspraak met mijn vader en neemt hij je klacht op.’

‘Ik zal erover nadenken.’

‘Goed, het is jouw beslissing, maar bel onmiddellijk 101 als je nattigheid voelt. Speel die berichten nog eens af. Dan neem ik ze op met mijn telefoon.’

‘Oké.’

Robbe liet de telefoongesprekken opnieuw afspelen terwijl Matthew ze opnam.

Daarna praatten ze nog even over de zwemclub, muziek en andere dingen, maar het vorige gesprek bleef als een zware, zwarte wolk tussen hen in hangen. Matthew was zichtbaar onder de indruk.

Het liep al tegen acht uur toen Matthew Robbe achterliet en naar huis fietste.

★ ★ ★

‘Jij bent laat,’ zei Sacha. ‘Moet je nog eten?’

‘Euh... ja, ja.’

‘Ga maar naar de keuken. Ik zal het beleg op tafel zetten en het brood nemen.’

‘Dank je, mams,’ antwoordde Matthew afwezig.

Sacha keek haar zoon aan. Hij reageerde niet normaal. Wat zou er gebeurd kunnen zijn? Och, dacht ze, pubers.

Ze zette Matthew het eten voor en ging terug naar de woonkamer. Amper enkele minuten later kwam Matthew al de woonkamer in.

‘Ik ben klaar. Ik ga naar mijn kamer.’

‘Al klaar?’

‘Ja, mams, ik had niet zoveel honger.’

‘Goed dan. Tot morgen, lieverd,’ antwoordden Sacha en Stijn die televisie keken in koor.

Sacha stond op en liep naar de keuken. Het bord, het glas, het bestek, het beleg, alles lag nog op tafel. Matthew had niets afgeruimd, wat niet zijn gewoonte was en bovendien tegen de afspraken in.

Ze zette alles weg en ging terug naar de sofa.

‘Er is iets met Matthew,’ zei ze.